

РЕШЕНИЕ

№ 7393

гр. София, 18.12.2020 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 69
състав**, в публично заседание на 09.12.2020 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Милена Славейкова

при участието на секретаря Александра Вълкова и при участието на прокурора Куман Куманов, като разгледа дело номер **9314** по описа за **2020** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.10а, ал.1 от Закона за чужденците в Република България /ЗЧРБ/, във вр. с чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/.

Делото е образувано по жалба на М. А., гражданин на П., [дата на раждане] , в [населено място], П., действащ чрез своя баща и законен представител М. Н., гражданин на П., [дата на раждане] , в [населено място], П., двамата със съдебен адрес [населено място], район „К. село“, [улица], ет.4, чрез адв. И. И. от САК, срещу Отказ рег. № ISB19000465V от 09.01.2020 г. за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“), издаден от М. В. Х. на длъжност втори секретар, завеждащ Консулска служба на Република България в И., П..

Жалбоподателят визира незаконосъобразност на отказа поради липса на мотиви по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 АПК, неправилно приложение на закона и съществени процесуални нарушения. Счита, че в нарушение на чл.7, ал.2 и чл.9, ал.2 АПК, административният орган не е проявил активност за изясняване на действителните обстоятелства по случая, вкл. чрез изискване на допълнителни доказателства от апликанта. Поддържа неправилно излагане на мотиви, относими към данните за продължително пребиваване на чужденци в страната ни, както и, че е приложил всички изискуеми документи за получаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“). Претендира се отмяната на отказа и присъждане на разноски.

Ответникът втори секретар, завеждащ Консулска служба на Република България в И., П. - МВнР, чрез юрк. В., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД – С. град, като прецени доводите на страните във връзка със събраните по делото доказателства, намира от фактическа страна и правна страна следното:

Със Заявление рег. № ISB19000465V от от 26.11.2019 г. М. А., гражданин на П., [дата на раждане] , в [населено място], П., чрез своите родители, поиска издаване на виза за краткосрочно пребиваване вид „С“ от Посолството на Република България в И., П.. Посочил е срок на пребиваване от 60 дни с евентуална дата на пристигане на 25.12.2019 г. и дата на отпътуване на 24.02.2020 г. В графата за канещо лице са попълнени имената на К. Н. (чичо на бащата на апликанта) с адрес в [населено място], [улица], ет.2, ап.2, който щял да поеме разноските по пътуването и пребиваването му в страната ни.

Приложена е покана рег. № 1349 от 26.08.2019 г. с нотариална заверка на подписа от 26.08.2019 г. на Х. Х., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] , гражданин на Великобритания, с постоянен адрес в [населено място], [улица], ет.2, ап.2, с която е декларирал, че ще осигури издръжка и жилище за срок от 30 дни в периода от 15.09.2019 г. до 15.02.2020 г. на бащата М. Н., [дата на раждане] , гражданин на П., и членовете на семейството му – съпруга С. Н. и две малолетни деца – М. А., [дата на раждане] и М. У., [дата на раждане]

Приложена е декларация с нотариална заверка от същата дата, с която Х. Х., ЛНЧ [ЕГН], декларирал, че ще осигури жилище и финансова издръжка на семейството, както и декларация по чл.20а от Закона за влизането, пребиваването и напускането на република България на гражданите на европейския съюз и членовете на техните семейства, от собственика на имота на посочения адрес Ц. Д. В., ЕГН [ЕГН], че е съгласна посочените лица (Х. Х. и четиричленното семейство на жалбоподателя) да бъдат адресно регистрирани и да ползват възмездно имота по силата на договор за наем от 01.08.2019 г., сключен с Х. Х. за срок от 5 години (също приложен към заявлението).

Представено е заверено копие от страница на паспорт №[ЕИК] на Х. Х., гражданин на Великобритания, според което той е роден в [населено място], П., а според картата за неговото продължително пребиваване в страната ни, същият е регистриран на адрес в [населено място], [улица], ет.2, ап.2. Приложена е застрахователна полица при пътуване с имената на семейството на кандидата със срок на покритие от 25.12.2019 г. до 24.02.2020 г., дестинация България и медицинска застраховка за 30 000 евро, банкова сметка на името на бащата на жалбоподателя с данни за наличността по нея за периода от 05.09.2019 г. до 20.11.2019 г., резервация на четири броя самолетни билети, паспорт и удостоверение за раждане.

Постановен е оспореният Отказ рег. № ISB19000465V от 09.01.2020 г. за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“), от М. В. Х. на длъжност втори секретар, завеждащ Консулска служба на Република България в И., П.. Като правно основание за издаването му е посочен чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ, вр. чл.14, ал.1, т.3 и т.5 ППЗЧРБ, а като фактическо – представените документи и декларираните устни данни не доказват убедително целта и условията на заявеното пребиваване. Апликантът не представя надеждни и убедителни доказателства за притежаване на необходимите финансови средства за издръжка по време на заявеното пребиваване и напускане на страната.

Актът е връчен на представител на жалбоподателя на 20.08.2020 г. Жалбата, по която е образувано настоящето съдебно производство е подадена на 03.09.2020 г. - в срока

по чл.149, ал.1 АПК, срещу подлежащ на оспорване пред съд акт, от лице, чиито интереси той засяга неблагоприятно, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е основателна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК, във връзка с чл. 146 от АПК, в настоящото производство съдът проверява законосъобразността на оспорения акт, като проверява дали е издаден от компетентен орган и при спазване на законоустановената форма, спазени ли са процесуалните и материалноправни разпоредби, относно издаването му. По силата на чл. 9г, ал 1 от ЗЧРБ оправомощени от ръководителя на съответната структура длъжностни лица в МВнР, в дипломатическите и консулските представителства на Република България в чужбина и в органите за граничен контрол могат да вземат решения за издаване, за отказ за издаване, за анулиране и отмяна на визи, а в службите за административен контрол на чужденците - за анулиране и отмяна на визи, при условия и по ред, определени с наредбата по чл. 9е, ал. 1. Съгласно чл.34, ал.1 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР) не се издава виза на чужденец, когато е налице едно от основанията, посочени в чл.10 ЗЧРБ. За отказа се съставя формуляр в два екземпляра по образец съгласно приложение № 7, който се подписва от ръководителя на дипломатическото или консулското представителство или от упълномощено от него длъжностно лице. Съгласно възможността за делегиране на правомощия, уредена в чл.9г, ал.1 ЗЧРБ, чл.27, ал.1 и ал.2 и чл.34, ал.1 от НУРИВОВР, със Заповед № 17/06.08.2019 г. на ВИД посланик на Република България в И., П., М. В. Х. е определен за консулско длъжностно лице, което да съставя, подписва и връчва (съобщава) откази за издаване на виза. По изложените съображения съдът приема, че оспореният отказ е издаден от компетентен орган – консулско длъжностно в посолството на Република България в И., П.. Актът обаче, е постановен при липса на мотиви и допуснати съществени процесуални нарушения, довели до неправилно приложение на закона – отменителни основания по чл.146, т.2, т.3 и т.4 АПК.

Нормата на чл.24 от НУРИВОВР урежда производство по допустимост на заявленията за виза, вкл. възможност то да бъде върнато незабавно, т.е. да не бъде регистрирано, ако не отговаря на изискванията за това. Съгласно чл.12, ал.1 от НУРИВОВР заявлението за издаване на виза се подава по образец съгласно приложение № 2 не по-рано от 3 месеца преди датата на планираното пътуване, лично или чрез упълномощен представител. В случая, заявление рег. № ISB19000465V е подадено на 26.11.2019 г. при планирано пътуване на 25.12.2019 г., т.е. очевидно извън срока по чл.12, ал.1 от НУРИВОВР, но въпреки това е регистрирано и по него е постановен отрицателен акт по същество на заявеното искане. Само на това основание оспореният отказ не е незаконосъобразен, но е указание за необходимост от промяна на установената практика на административния орган и съобразяването ѝ със сроковете по чл.12, ал.1 от НУРИВОВР, както и с възможността за използване на кратката процедура по недопустимост на заявлението, вкл. на основание чл.27, ал.2, т.6 АПК. В писмената защита на ответника се навеждат доводи за непредставени доказателства от апликанта (напр. относно вида на родството на бащата с канещото лице), но тези недостатъци на искането се отстраняват по реда на чл.30, ал.2 АПК. Без липсата на конкретни доказателства изрично да е посочена като основание за издаване на оспорения акт, тя не подлежи на допълване в хода на съдебния процес. Постановеният акт по същество на искането за издаване на виза предполага проверка за неговата

законосъобразност.

Съгласно чл.9ж, ал.1 от ЗЧРБ за издаване на виза кандидатът подава попълнено и подписано заявление по образец, към което прилага документи, доказващи целта на пътуването, като образците на заявленията за издаване на визи се определят с наредбата по чл. 9е, ал. 1. Изискуемите документи, които се прилагат към заявлението за виза, са уредени в чл.13 - 17 от Наредбата за условията и реда за издаване на визи и определяне на визовия режим (НУРИВОВР), вкл. документи, доказващи целта на пътуването, документи за осигурено настаняване или доказателства за достатъчно средства за покриване на разходите по настаняването, документи, доказващи че кандидатът разполага с достатъчно средства за издръжка както за срока на планирания престой, така и за завръщането си в държавата на произход или пребиваване, валидна медицинска застраховка за пътуване в чужбина, която да покрива целия период на планиран престой или транзитно преминаване с минимален размер на покритие 30 000 евро, доказателства, удостоверяващи притежаването на необходимите финансови средства за издръжка за всяко транзитно преминаване в размер минимум 50 евро или тяхната равностойност в левове или в друга свободно конвертируема валута.

В случая, към заявление рег. № ISB19000465V от от 26.11.2019 г. апликантът е приложил част от посочените по-горе документи. Заявената продължителност и цел на пътуването отговарят на изискванията на чл.8 от НУРИВОВР. Същевременно, отказът е постановен с мотиви за недоказаност на целта и условията на пребиваването, както и за липса на убедителни доказателства за притежаване на необходимите финансови средства за издръжка. Безспорно, целта на пътуването по смисъла на чл.9ж, ал.1 ЗЧРБ и чл.13, ал.2, б.“а“ от НУРИВОВР подлежи на доказване от страна на апликанта. Но в случая, административният орган не е изложил фактически мотиви за отказа си, не е изпълнил задълженията си за служебно изясняване на фактическите обстоятелства по конкретния случай по смисъла на чл.9, ал.2 и чл.35 АПК, което е довело до неправилно приложение на материалния закон.

Посоченото в отказа правно основание по чл.10, ал.1, т.17 от ЗЧРБ предоставя възможност да се откаже заявената виза, когато апликантът не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване. Допълнително посоченото правно основание по чл.14, ал.1, т.3 и т.5 ППЗЧРБ урежда правото на продължително пребиваване, което е неотнормисимо към поисканата виза за краткосрочно такова.

Същевременно, актът не съдържа фактически мотиви по смисъла на чл.59, ал.2, т.4 АПК за постановения отказ – конкретни съображения и доводи, защо административният орган счита, че апликантът не доказват убедително целта и условията на заявеното пребиваване и не представя надеждни и убедителни доказателства за притежаване на необходимите финансови средства за издръжка по време на заявеното пребиваване и напускане на страната. Така посочените в отказа мотиви са твърде общи и не отговарят на законоустановените изисквания за мотивиране на акта по начин, който да осигури правото на защита на засегнатото лице от една страна и от друга – възможност за съда да осъществи контрол за неговата законосъобразност.

Анализът на доказателствата от административната преписка сочи, че към заявлението не са приложени следните документи, напр. по чл.17, ал.2 от НУРИВОВР - декларация за имотно състояние на канещото лице Х. Х. или удостоверение за доходи, издадено от местоработата на канещото лице, или копие от неговата данъчна

декларация по чл.50 ЗДДФЛ. В административната преписка се съдържа извлечение от банкова сметка на името на бащата на апликанта с данни за движението по нея за периода от 05.09.2019 г. до 20.11.2019 г., според което към последната дата по нея е налице наличност от около 300 000 пакистански рупии. При използване на общодостъпна в интернет информация относно курса на пакистанската рупия спрямо българския лев се установява, че тази наличност се равнява на около 3000 лв. или около 1500 евро. Съобразно заявения престой от около 2 месеца (общо 61 дни) може да се предположи, че кандидатът следва да представи доказателства за достатъчно средства за покриване на разходите по настаняването по смисъла на чл.13, ал.2, б.“б“ и б.“в“ и чл.17, ал.1, т.3 от НУРИВОВР – по 50 евро за всеки ден от поискания престой.

Оспореният административен акт обаче не съдържа никакви мотиви в тази насока, а съдът намира допълването им чрез анализ на доказателствата от преписката, за недопустимо. Както правилно се отбелязва в жалбата, отказът не съдържа позоваване на друг документ, чиито мотиви да допълнят неговото съдържание, а това не може да сторят и фактическите установявания на съда. Актът си служи с оценъчни категории, които са неясни и неконкретизирани, поради което не могат и да бъдат проверени. Напр. не става ясно, защо целта не е доказана убедително или кои са убедителни доказателства за необходимите финансови средства за издръжка. Доколкото актът засяга негативно интересите на заинтересованото лице подобна липса на конкретика е недопустима, не отговаря на законовото изискване за неговото мотивиране, респ. е указание за допуснати от административния орган съществени процесуални нарушения по изясняване на действителните факти и обстоятелства от значение за случая.

На следващо място, по делото е представено Становище рег. №М-8010 от 12.11.2020 г. на ДАНС, според което агенцията е провела съгласувателна процедура по чл.3, ал.3 от Инструкция № ков-04-02-351 от 15 август 2013 г. за условията и реда за съгласуване на заявленията за издаване на визи (Инструкцията), в резултат на която е установено, че ДАНС не разполага с данни, че пакистанският гражданин представлява заплаха за националната сигурност по чл.10, ал.1, т.1 от ЗЧРБ. Според становището, в ДАНС са налични данни, че декларираният от апликанта адрес на пребиваване в [населено място], [улица], ет.2, ап.2, е посочен в много регистрирани заявления за визи на пакистански граждани и вероятно се използва с цел формално изпълнение на изискванията на ЗЧРБ и НУРИВОВР. Следва да се отбележи, че така предоставената от ДАНС информация не е доказана по никакъв начин. Липсват приложени доказателства, че този административен адрес е посочен в подадени заявления за издаване на виза и за пребиваване и от други пакистански граждани, които обстоятелства на общо основание подлежат на проверка в настоящия съдебен процес.

На последно място, в становището е заявено единствено предположение за използване на адреса за формално изпълнение на изискванията на ЗЧРБ, което от своя страна и без допълнителни доказателства не попада в материалноправното основание по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ. В конкретния случай, отказът не съдържа конкретни фактически основания за недоказаност на целта и условията на пребиваване, както и посочване на конкретни непредставени доказателства за притежаване на финансови средства за издръжка, поради което предположението на ДАНС за фиктивност на декларирания адрес не може да допълни изискването за доказаност и обосновааност по смисъла на чл.170, ал.1 АПК на отрицателните факти по „недоказване на целта и условията на

пребиваване“ по смисъла на чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ. Изложеното обосновава и материална незаконосъобразност на акта поради недоказване на посоченото материално основание за издаването му.

По изложените съображения и на основание чл.172, ал.2 АПК оспореният акт следва да бъде отменен.

За пълнота на изложението, следва да се посочи, че изисканата от ответника Справка рег. № 328200-21214 от 11.11.2020 г. на Главна дирекция „Гранична полиция“ относно пребиваването на Х. Х. на територията на страната, не съдържа пълни и изчерпателни данни, поради което не доказва тезата на ответника, че канещото лице не се намира реално и фактически на територията на България. От друга страна, тези обстоятелства не са посочени изрично в мотивите на оспорения отказ, поради което за съда не е налице основание да ги приеме като релевантен факт към правното основание на отказа по чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ. Независимо от изготвянето на отказа по бланка – образец, в която е посочено, че се прави кратко описание на мотивите, това описание не може да заобиколи общото изискване по чл.59, ал.2 АПК за мотивираност с изложение на правни и фактически мотиви, от които да става ясна волята на административния орган, респ. тя да предостави възможност на засегнатото лице да организира защитата си и на съда да осъществи контрол за законосъобразност. Още повече, че посоченото в писмената защита на ответника, че декларираните от апликанта „данни пред длъжностното лице не отговарят на действителността“ не са посочени като мотив на акта и навеждат на друго правно основание за отказ по чл.10, ал.1, т.23 от ЗЧРБ. Не са част от мотивите на акта изнесените от юрк. В. данни за липса на доказателства за трудова заетост на канещото лице, на постоянен източник на доходи или за реално плащане на наем и режийни разноски на жилището. Противно на посоченото в писмената защита на ответника, становището на ДАНС не доказва, че декларираният от канещото лице адрес е формален и фиктивен, нито информацията от ГДПП, че канещото лице не се намира фактически на територията на страната. Липсват данни за проведено с бащата на апликанта интервю, нито от него е заявено, че не познава Х. Х., както се сочи от ответника. Цитираните от него общи правни постановки по приложението на ЕКПЧ и на Правото на Европейския съюз, които не гарантират на чужденец да влезе и да пребивава в дадена държава, не могат да санират пропуските във формата и съдържанието на оспорения акт.

По изложените съображения оспореният отказ за издаване на виза за краткосрочно пребиваване тип „С“ следва да бъде отменен като незаконосъобразен на основание чл.172, ал.2 АПК.

При този изход на спора и на основание чл.143, ал.1 АПК жалбоподателят има право на разноски, но същият не е заявил искане в тази насока.

Водим от горното, Административен съд София – град, I отделение, 69-и състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ по жалба на М. А., гражданин на П., [дата на раждане] , в [населено място], П., действащ чрез своя баща и законен представител М. Н., гражданин на П., [дата на раждане] , в [населено място], П., двамата със съдебен адрес [населено място], район „К. село“, [улица], ет.4, чрез адв. И. И. от САК, Отказ рег. № ISB19000465V от 09.01.2020 г. за издаване на виза за краткосрочно пребиваване (виза вид „С“), издаден от М. В. Х. на длъжност втори секретар, завеждащ Консулска служба на Република България в И., П..

ВРЪЩА делото като преписка на административния орган за произнасяне по Заявление рег. № ISB19000465V от 26.11.2019 г. М. А., гражданин на П., [дата на раждане] , при съобразяване с указанията по тълкуване на закона, дадени с настоящето решение.

Решението може да се обжалва с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщението да страните за постановяването му пред Върховен административен съд.

СЪДИЯ: